

Voor Milo, Luk en Nikolai

ISBN 978 90 00 40548 0

ISBN 978 90 00 40549 7 (e-book)

NUR 283

© 2026 Van Holkema & Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Oorspronkelijke titel: *Luzie Alvenstein. Erbin der Duftapotheke – Eine Lüge lauert in der Zeit*

Oorspronkelijke uitgave: © 2026 Arena Verlag GmbH, Würzburg. Alle

Rechten vorbehalten. www.arena-verlag.de

Through Internationaal Literatuur Bureau B.V.

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Anna Ruhe

Vertaling: David Orthel en Ans van der Graaff

Illustraties: Claudia Carls

Omslagontwerp: Claudia Carls en Marieke Oele

Zetwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

‘Hoe hard je ook rent, het verleden
haalt je altijd in.
Af en toe moet je er dus een
bezoekje aan brengen,
zodat het je niet kan verrassen.’

Elodie de Richemont, Villa Evie 2026

Proloog

*Het ogenblik was gekomen.
De zuiging van de tijd liet hem
struikelen, rukte aan zijn kleren en trok hem
verder en verder vooruit naar het doel. Terug-
keren was nu niet meer mogelijk, en dadelijk zou
alles anders zijn, precies zoals hij vanaf het begin
voor ogen had gehad. Nu hoefde hij alleen maar de
stappen door de violette mist voor hem te volgen en zich
naar de tijd te laten brengen waar hij naartoe wilde.*

*Alles was tot in de puntjes voorbereid. Er kon niets
meer fout gaan. Aan het einde van de tijdtunnel zag hij
al de vage omtrekken van gebouwen, het was nog maar
een klein eindje – nog een paar stappen en hij zou zijn
leven terugkrijgen en alles opnieuw kunnen opbouwen.*

*Eindelijk waaide de geur van de moderne tijd hem te-
gemoet. Hij genoot van het moment. Stap voor stap liet
hij het verleden achter zich. De zuiging om hem heen
werd al minder. Het was zover. Dit waren de laatste
stappen in de mist, dadelijk zou hij uit de wolken tevoor-
schijn komen – een nieuw tijdperk zou beginnen. Al veel
te lang had hij op dit ogenblik gewacht.*

De vloer onder mijn voeten beefde en schudde, er klonk luid geratel en eindelijk zakte ik de diepte in. Op weg naar beneden piepte de bouwvallige lift zo hevig dat ik me voornam vanaf morgen toch maar de omweg te nemen, om het huis heen en door de broeikas. Ik zag het niet zo zitten om in een ouderwetse kast ter grootte van een doodskist te blijven steken.

Maar gelukkig kwam de lift zoals altijd met een laatste schokje behouden aan. Ik bedankte hem stilletjes, schoof het piepende hek open en draaide de schakelaar aan de muur om. Boven mijn hoofd begonnen de gaslampen te sissen en flakkerde het licht op. Ik haalde adem en liep de ruimte onder ons huis binnen die het verleden me had nagelaten.

In vier stappen was ik door het mufte kantoortje dat we eigenlijk toch nooit gebruikten en liet de stellingkast tegenover de lift draaien. Daarachter ging de ruimte schuil waar ik naartoe wilde. Nog twee

stappen en ik
stond in de ma-
gische apotheek.
Meteen schoten
mijn mondhoeken omhoog en
zoog ik de mix van ontelbare geu-
ren die hier in de lucht hing, in me op.
Overal om me heen stonden de gekleurde
vloeistoffen te sprankelen en te borrelen in
hun flesjes, zoals ze altijd hadden gedaan. Zo-
als bijna iedere dag maakte ik een toertje door
de magische apotheek en keek ik goed of er geen
flesjes ontbraken en of ze allemaal goed met een kurk
waren afgesloten. Het was immers vooral mijn verant-
woordelijkheid dat er hier beneden niets verkeerd ging
en er geen geuren ontsnapten. Bij sommige flesjes wil-
de je dat echt niet.

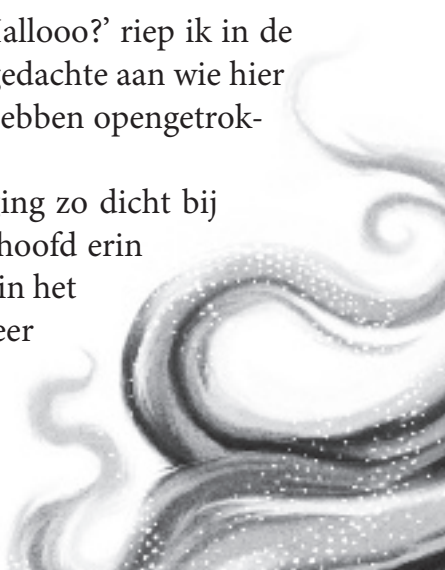
Het was niet makkelijk om zo'n groot geheim voor
jezelf te houden. Meestal was het wel een fijn geheim,
maar het was ook zó krachtig dat Elodie en ik het niet
voor altijd met z'n tweeën konden bewaren. Er hadden
al veel mensen geprobeerd de magische apotheek en
haar machtige geuren te misbruiken. Dat was een pro-
bleem, en op de lange duur moesten we beslist hulp
zien te vinden.

Maar... waar moesten we beginnen met zoeken naar
andere sentifleurs die in aanmerking kwamen ons te
helpen? Ze konden overal en nergens zijn. Maar hoe
slecht onze vooruitzichten ook waren, we moesten
toch proberen ze te vinden.

Kast voor kast controleerde ik elk flesje. Gelukkig
zag alles eruit zoals altijd, dus ging ik weer terug naar
huis; deze keer echter niet met de lift maar langs de
andere toegang. Voor ik de deur openmaakte die naar
de broeikas leidde, liep ik nog even terug naar de ge-
heime doorgang om die weer dicht te doen. Verbaasd
bleef ik staan. In de mix van geuren rook ik iets waar-
door ik stokte. Was het echt zo? Ik haalde diep adem,
concentreerde me op de onmiskenbare combinatie
en toen rook ik het heel duidelijk: een zware geur van
vroegere tijden waaide me tegemoet en deed me den-
ken aan oude kleren en lavendelbolletjes. Twee lan-
ge tellen stond ik daar ongelovig te kijken, mijn blik
schoot heen en weer tussen de wanden, de kasten en de
meubels – en toen zag ik het, verstopt achter de open-
staande kastdeur naar het bureau. Dus deed ik de ge-
heime doorgang weer dicht. Nu viel er niet meer aan
te twifelen. In onze magische apotheek hing een gol-
vende violette wolk, zo hoog als een deur. Ik kreeg het
meteen vreselijk warm en mijn hart begon te bonzen.
Hoe kon hier in hemelsnaam een tijdvenster hangen?
Dat kón niet! Dat mócht niet!

Langzaam liep ik ernaartoe. 'Hallooo?' riep ik in de
nevel, en ik moest slikken bij de gedachte aan wie hier
een tijdverschuivende geur kon hebben opengetrok-
ken.

Niemand zei iets terug en ik ging zo dicht bij
het tijdvenster staan dat ik mijn hoofd erin
kon steken. Meteen trok de lucht in het
venster aan me, zoals altijd wanneer

je je begaf in een nevelvenster dat je kon meenemen door de tijd en de ruimte. In een reflex deed ik een stap terug om me niet te laten meetrokken. Er viel niet te spotten met de violette wolk, die zonder twijfel uit een van onze apotheekflesjes was gekomen. Tijdvensters kon je maar een beperkte tijd gebruiken en helaas wist je nooit precies hoe lang. Als je niet héél goed oppaste, kon zo'n tijdvenster letterlijk in rook opgaan voor je weer terug was in de tijd waaruit je gekomen was. Als je dan geen extra flesje Tijdvenstergeslacht had meegenomen, strandde je ergens in het verleden en had je geen schijn van kans om weer terug te komen.

Ik kreeg kippenvel op mijn armen terwijl ik naar het wolkenvenster stond te kijken en wachtte tot er iemand uit tevoorschijn kwam. Toen ik beseftte wie er zoal tegenover me konden komen te staan, kwam ik weer in beweging. Sommige kandidaten wilde ik liever niet onvoorbereid tegemoet treden.

In lichte paniek pakte ik twee flesjes om mezelf mee te verdedigen: het Snurkende Briesje, waarmee ik mijn tegenstander in elk geval meteen in een diepe slaap kon brengen, en het Stormachtig Aroma. Daarmee zou ik in het allerslechtste geval degene die uit de tijdtunnel wilde komen kunnen dwingen op zijn schreden terug te keren. Gespannen ging ik weer voor de wolkenwand staan, met mijn voeten uit elkaar, en wachtte af.

Minutenlang gebeurde er niets.

Langzamerhand werd ik ongeduldig. Van waar ik stond was er behalve violette mist helaas niets te zien. Stel nou dat het tijdvenster weer verdween en ik er

niets over te weten was gekomen? Nam ik dan een risico, omdat degene die het had laten ontstaan ons elk ogenblik alsnog kon verrassen? Misschien had hij al lang gevonden wat hij zocht en stond ik hier niet alleen voor nop te wachten, maar verspeelde ik ook mijn enige kans te achterhalen wat er net was gebeurd.

Als ik wilde weten wie dit tijdvenster had laten ontstaan en waar het naartoe leidde, moest ik er zelf doorheen gaan tot daar waar het ophield; maar ik werd al misselijk bij het idee waar ik terecht kon komen. Aan de andere kant: als ik me hier nog langer bleef staan opvreten en me het ergste voorstelde wat er kon gebeuren, zou mijn eigen angst me nog volkomen verlammen.

Bovendien beseftte ik nog iets. Van dat Snurkende Briesje zou ik zelf ook in slaap vallen als ik het openmaakte, en wat er zou gebeuren als ik het Stormachtig Aroma hier in de magische apotheek gebruikte, wilde ik me al helemaal niet voorstellen! Louter uit paniek had ik niet goed nagedacht. Ik had iets beters nodig, maar dat was er niet. Hier blijven wachten was het slechtste wat ik kon doen. Een ogenblik lang bleef ik nog besluiteloos voor de wolkenwand staan. Toen zette ik me schrap, rechtte mijn rug, haalde diep adem en hield mezelf voor dat alles goed zou gaan. Toen zette ik een stap vooruit, de wolken-tunnel in.

Omdat ik geen idee had hoe lang het tijdvenster het nog zou uithouden, besloot ik er aan het andere einde niet uit te gaan, maar in de tunnel te blijven, zodat ik in geval van nood meteen terug kon.

De stroom van de tijd trok me met zich mee en ik liep half struikelend verder. Er was nog niets te zien behalve violette mist, maar van ver hoorde ik gedempte stemmen, dus liep ik stevig door om ze beter te verstaan.

‘Hebt u wellicht nog manchetknopen nodig? We hebben onlangs werkelijk prachtige nieuwe voorraad binnengekregen,’ hoorde ik een vreemde stem zeggen.

Manchetknopen? Hoezo manchetknopen?

Maar voordat ik daarover kon nadenken, werden aan het einde van de tijdtunnel vage omtrekken zichtbaar. Ik zag een ouderwets bloempatroon voor me. Ik liep verder tot ik de zuiging van de tijd bijna niet meer kon voelen en keek om me heen.

Voor me stond een houten scheidingswand, nauwelijks hoger dan ikzelf en beschilderd met rode papavers. Het was een kamerscherm. Van mama wist ik dat de mensen zich vroeger daarachter omkleedden. Het tijdvenster had me dus inderdaad naar het verleden gebracht.

‘En pochettes? Hebt u die ook niet nodig?’ praatte de vreemde mannenstem verder, nu helder en duidelijk.

Een dicht mengsel van poeder, bijenwas en het verleden waaide me tegemoet. Ik schatte dat ik minstens honderd jaar terug in de tijd was gereisd. Om iets meer te kunnen zien, stak ik mijn hand uit de wolkenwand en schoof het kamerscherm een klein beetje opzij. Zo had ik beter zicht op de plek waar ik terecht was gekomen. Tegen alle muren stonden houten stellingen waarin rollen stof waren opgestapeld: linnen, brokaat, fluweel, zijde. In een hoek stond een oude paspop en op een

toonbank lagen nog meer stoffen uitgespreid. Het liefst was ik uit het tijdvenster gelopen om nog meer te zien, maar ik vermoedde dat dat een héél slecht idee was.

Het gesprek was gestaakt. Nu hoorde ik pakpapier ritselen, en een oude kassa rinkelde.

‘Als altijd tot uw dienst, we hopen dat u onze zaak de eer van uw bezoek spoedig weer zult aandoen!’ zei dezelfde mannenstem als zo-even.

Het papier ritselde nog eens, iemand mompelde iets onverstaanbaars en snoof. De stappen werden luider, dus deed ik een paar stappen terug in het tijdvenster. Het kamerscherm wiebelde een beetje en werd opgeschoven. Het was duidelijk: wie het tijdvenster ook had aangelegd, zou er dadelijk weer binnengaan.

In paniek ging ik achteruit terug door de tijdtunnel, tegen de stroom in en met knikkende knieën. Het kostte me al mijn krachten om me niet door de zuiging mee te laten trekken. En hoewel ik langzamerhand een idee had wie er net inkopen in het verleden had gedaan, moest ik nog maar zien of ik gelijk had.

Voor me stak iemand zijn armen in de violette mist en begon erin heen en weer te roeien. Alleen zo kwam je terug in de tijd en op de plaats waar je wilde zijn. Een tijdvenster leidde immers maar één kant op. Was je er aan de andere kant eenmaal uit, dan bleef dezelfde

